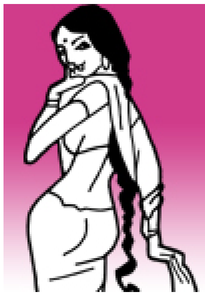

ఐ

– వెల్చేరు చంద్రశేఖర్

(గత సంచిక తరువాయి)

12

పాటిని చూసి వచ్చిన దగ్గర్నించి, పాటిలో లోపం ఏమిటి? ఆమె ఎందుకు ఈ శిక్ష విధించుకుంది. ఆమెను గౌరవించే కొడుకులు, ఆమెకు విలువనిచ్చి, వ్యక్తిగా ఆరాధించే భర్త ఇవన్నీ ఉండగా ఆమె తన్నుతాను వెలివేసుకుంది? తను ఎంతో పాపం చేసాను అనుకుందా? అన్న అనేకమైన ఆలోచనలు నాలో తలెత్తాయి.

పాటి గురించి విమర్శలతో స్నేహలత, నేను చాలా సాయంకాలాలు గడిపాం.

చాలా రోజుల తర్వాత, "పాటికి శత్రువులు, పాటీ ఇంట్లోనే ఉన్నారు." అంది స్నేహలత.

"ఎవరు?"

"అమ్మ, పిన్ని. మొదట్లో అప్పకి, చిన్నాన్నకి జడిసినా, మెల్లిగా అమ్మ, పిన్ని పాటీకి వ్యతిరేకంగా మసలసాగారు. పిన్నయితే, చిన్నాన్నకి చెప్పకుండా పుట్టింటికి వెళ్ళి 'లూప్' వేయించుకుంది. అది కొన్నాళ్ళకి చిన్నాన్నకి తెలిసింది. ఏం? అని అడిగాడు.

"ఐడు నాట్ వాంట్ టు బేర్ చైల్డ్ ఆఫ్ యువర్స్ (నేను నీకు పిల్లల్ని కనను)" అని చెప్పేసింది. పెద్ద ఘర్షణ జరిగింది. పిన్ని సంసారాన్ని వదిలేసి వేరే పోయి ఉద్యోగం చేసుకోడానికి కూడా సిద్ధమే కాని, చిన్నాన్నకి పిల్లల్ని కని ఇవ్వడానికి సిద్ధం కాదు.

లెప్రసీ హెరిడిటరీకాదు. అని ఎంతమంది డాక్టర్లు చెప్పినా, ఆమె నమ్మడానికి సిద్ధపడలేదు. పిన్ని చదువుకున్నదే, మరి ఆమె విశ్వాసాన్ని ఏమిటంటావ్? అంధ విశ్వాసం కాదా? అయితే తాను నమ్మినదాన్ని, తన విశ్వాసం కోసం పిన్ని అందర్నీ ఎదిరించలేదా? ఆమెకి ధైర్యం లేదా?" అంటూ ఏవేవో విషయాలు చెప్పింది స్నేహలత.

●●●

నేను హాస్పటలుకి వచ్చి మూడు నెలలు కావస్తోంది. కదలితే ఆయాసం వస్తోంది. కడుపు పెరుగుదల చాలా ఇబ్బందికరంగా ఉంది. మాతృత్వపు, అనుభూతికన్నా జాడ్యం పట్టి పీడిస్తున్న, భావం ఎక్కువగా ఉంటోంది. దానికి స్నేహలత "తల్లి లాలన, పాలన పొందిన గర్భవతుల్లో గర్భదారణలో ఉన్న ఇబ్బందులు, గర్భదారణ భయాలు చాలా తక్కువగా ఉంటాయి అని మా డేటా రిపోర్ట్ వల్ల తెలుస్తోంది" అని చెప్పింది. నే చిన్నగా నవ్వి ఊరుకునేదాన్ని.

అయినా హాస్పిటల్లో, తీసుకునే కేర్ ప్రకారం స్నేహలత 'పోలియో వాక్సిన్' ఇచ్చింది. ఛాతీ,గుండె ఎక్స్‌రేస్ తీసింది. పెల్విస్ ఎక్స్‌రే కూడా తీసింది.. దాన్ని చూసాక, దాని విషయం డా.రాజరత్నంతో చర్చించింది. ఇద్దరూ చర్చించుకున్న తర్వాత "పోజిబుల్ ఓపినింగ్ ఆఫ్ సెర్విక్స్ - నాలుగు అంగుళాలు" అని డేటా ఎంటర్ చేసింది. రిమార్కులో సిజేరియన్ అక్కర్లేదు అని రాసింది. కానీ మొత్తం డేటా ఎంట్రీలో ఆమెని కలవర పరుస్తున్న విషయం, బిడ్డ బరువు అనుకున్నంతగా పెరగలేదు అంది నాతో.

"బిడ్డ అండర్ గ్రోత్ వల్ల మొత్తం, డేటా బేస్డ్ భవిష్యవాణి తప్పు అవచ్చు. ఏ ఇతరమైన ఆలోచనలూ పెట్టుకోకు" అంటూ ధైర్యం చెప్పింది.

నేను నవ్వి 'నాకే ఇతర ఆలోచనలూ లేవు' అన్నా. కానీ ఆలోచనలని అడ్డుకట్ట వేయలేకపోతున్నా. నా రూము ఎదురుగా ఉన్న ఆమె నొప్పులు మొదలయ్యాక అరచిన అరుపులకి హాస్పటలు దద్దరిల్లిపోయింది. "పురిటిలో ఉన్నంత క్రౌర్యము, ఇంకే ప్రకృతి చర్యలలోనూ లేదు." అది నా విషయంలో జరుగుతుందని తెలిసిన దగ్గర నుండి మనసు చీకటి గుహల లోతుల్లోకి వెళ్ళిపోతోంది. ఇంత క్రౌర్యాన్ని భరించిన తర్వాత తనకు మిగిలే తృప్తి ఏమిటి? అనే ఆలోచనలతో సతమతమైపోతున్నా. సిజేరియన్ గురించి విన్న రోజు రాత్రి, భయంకరమైన కల వచ్చింది. భీకరమైన నరసింహావతార మూర్తి గోళ్ళతో పొట్ట చించి, ప్రహ్లాదుడ్ని బయటికి తీసినట్టు కల మేల్కొని చూసుకుంటే, జాకెట్టు తడిసిపోయి ఉంది. గదిలో ఫేను తిరుగుతున్నా చెమటపట్టేసింది.

పిరుదల క్రింద బాగా తడిగా అనిపించి, చెయ్యిపెట్టి చూసా, నిద్రలో భయంకొద్దీ 'యూరిన్ పాస్' చేసానా అనుకున్నా.

అప్పటికి కడుపులో కదలిక తెలిసింది. ఆ కదలిక నొప్పి, అనే అనుమానం వచ్చి పక్కకి తిరిగి, ఎమర్జెన్సీ స్విచ్ నొక్కా. లైటు వేసా. ఎమర్జెన్సీ బెల్లు మ్రోగిన రెండు నిముషాలకి నర్సు పరిగెత్తుకు వచ్చి పరీక్ష చేసి, క్రిందకి వెళ్ళి స్నేహలతకి ఫోను చేసి విషయం చెప్పింది. స్నేహలత వచ్చేలోగా, మళ్ళీ రెండు సార్లు నొప్పి వచ్చింది. ఈసారి నొప్పులు వెనుక వీపు దగ్గర్నించి మొదలై కడుపులోకి వచ్చాయి.

స్నేహలత వచ్చి, పరీక్ష చేసి నర్సుని పిలిచి ప్యూబిక్ హైర్ షేవ్ చెయ్యమని చెప్పి, ఇంకో నర్సుని పిలిచి ఎనీమా ఇవ్వమని చెప్పింది. తన గదిలోకి వెళ్ళి ఒక డేటా షీటు తీసుకుని, జాహ్నవి దగ్గరకి వచ్చి, మొత్తం శరీరాన్ని చెక్ చెయ్యడం మొదలు పెట్టింది. స్నేహలత నార్మల్ చెక్ అప్ పూర్తయి డేటా షీటు మీద ఎక్కించే సరికి, నర్సులిద్దరూ తమపని చేసారు.

పూర్తయిందా అని అడిగింది. ఇద్దరూ 'ఎస్' అని తప్పుకున్నాక, రెక్టల్లీ చెక్ అప్ చేసింది. అప్పటికి పురుడు పోసే మిడ్ వైఫ్ వచ్చి తనుకూడా రెక్టల్లీ చెక్ అప్ చేసింది.

"డ్రై లేబర్" అంది మిడ్ వైఫ్ స్నేహలత వేపు చూస్తూ.

అప్పటికి పురిటి నొప్పులకి, తట్టుకోలేక, పెద్దగా మూలిగా. నొప్పులు మొదట్లో అరగంట, పావుగంటకి రావడంలేదు. ప్రతి అయిదునిముషాలకి, వస్తున్నాయి. ఎంత కంట్రోలు చేసుకుందామనుకున్నా 'అమ్మా' అని అరవక తప్పని పరిస్థితి వస్తోంది. లోపలి బిడ్డ తన క్రూరత్వాన్ని, చూపిస్తూ సెర్విక్స్ తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ***పుట్టుకలో ఎంత హింస ఉందో జీవితమంతా అంత హింస ఉంటుంది.***

ఆ సమయంలో స్నేహలత పరిగెత్తుకుంటూ, తన గదికి వెళ్ళి డా.రాజరత్నంకి ఫోను చేసి, పరిస్థితి చెప్పింది. డా.రాజరత్నం "కంగారు లేదు. నేను వస్తాను" అంది.

మిడ్ వైఫ్ టైము చూసుకుంది. ఉదయం ఆరుగంటలయింది. బయట తెలతెలవారుతోంది. స్నేహలత నా రూముకి వచ్చేసరికి, నాలో భయం భరించలేని అపనమ్మకం. ఈ హింసకి తట్టుకోగలనా? అనే అధైర్యం.

నేను అరుస్తూ, "వాట్ ఫర్ యూ ఆర్ వెయిటింగ్" అంటూ అరిచా. ఈ డాక్టర్లు నర్సులు అందరూ ఏం జరిగితే అది జరగనీ, అని తనని మృత్యుముఖంలో వదిలేసారేమో, అనే ఆలోచన. "ఏదో ఒకటి చెయ్యండి" అన్నా. అది మూలుగ్గా బైటకి వచ్చింది. స్నేహలత నా దగ్గరగా వచ్చి, నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మృదువుగా నొక్కి, పక్కనే ఉన్న టవల్ తీసుకుని, నా నోటి నుండి వచ్చిన, చొంగని, ముక్కుని తుడిచింది. తర్వాత మొత్తం మొహం అంతా తుడిచింది.

స్నేహలత చేతుల్ని గట్టిగా పట్టుకుని, అరవకుండా బాధని కంట్రోలు చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నా. కానీ నాకు తెలియకుండానే అప్పుడప్పుడు మూలుగులు నా నోటమ్మట వినిపిస్తున్నాయి.

మిడ్ వైఫ్, పక్క నర్సుకి సైగ చేసింది. బయట సిద్ధంగా ఉన్న చక్రాల టేబుల్ని లోపలికి తీసుకొచ్చారు. అందరూ సాయం చేసి నన్ను వీల్ టేబులు మీదకి మార్చారు. కాళ్ళు రెండూ ఎత్తుగా ఉన్న లెగ్ రెస్ట్ మీద పెట్టి, నా మీద తెల్లటి బట్ట కప్పారు. సరిగ్గా అదే సమయానికి డా.రాజరత్నం డెలివరీ గదిలోకి వచ్చింది. డా.రాజరత్నం వచ్చీ రావడంతోనే సెర్విక్స్ ఓపెనింగ్ చూసింది. అప్పటికి సెర్విక్స్ మూడున్నర అంగుళాలు తెరుచుకుంది. కానీ ఎక్కడో ఏదో మిస్సింగ్ అనిపించి "నొప్పిని భరించడానికి ప్రయత్నించకు. కమ్ ఆన్ జాహ్నవీ స్క్రీమ్ ఇట్ అవుట్" అంది నా వేపు చూసి, పళ్ళ మధ్య ఇరుక్కున్న పెదవి విడి నోరు తెరిచింది. హింస భరించలేక 'అమ్మా' అన్న అరుపు వచ్చింది.

"నో.. స్టిల్ లౌడర్" అంది రాజరత్నం.

నే సర్వం మరచి బాధని, క్రూరత్వాన్ని భరించలేక పెద్దగా కేకలు వేయడం మొదలు పెట్టా.

నే పెట్టిన మూడో కేకకి సెర్విక్స్ ద్వారం దగ్గర నల్లగా, క్రూరాతిక్రూడైన పసివాడి తల కనిపించింది. మళ్ళీ లోపలికి మాయం అయింది. అంతలోనే మళ్ళీ కనిపించింది.. ఈ దోబూచులాట ఎక్కువసేపు సాగలేదు. తల క్రమ క్రమంగా బైటకి వస్తూనే ఉంది. ప్రతి క్షణం మృత్యుగుహలోకి జారుతోంది. సర్వం మరచి అరుస్తోంది. మొరపెడుతోంది. చంపేయమంటోంది. ఏవేవో అంటోంది.

మిడ్ వైఫ్ ముందుకి వెళ్ళి బిడ్డ తలని జాగ్రత్తగా గెడ్డం దగ్గర పట్టుకుని, మెల్లిగా పక్కలకి తిప్పుతూ, శిశువు భుజాలు, బైటకి వచ్చేటట్లుగా చేసింది. భుజాలు బైటకి రాగనే మొత్తం శిశువు అతి తేలికగా బైటకి వచ్చాడు. మగత కమ్మేసింది.

ఎక్కడో దూరంగా శిశువు ఏడుపు. ఆ మగతలో లీలగా అంబాలికల్ కార్డ్ కట్ చేసి ముడి వేసిన నర్సు, శిశువుతో ఉన్న కార్డు (బొడ్డుచేరు)ని స్టెరైల్ డ్రెస్సింగ్ చేసింది. కళ్ళల్లో సిల్వర్ నైట్రేటు డ్రాప్స్ వేసి, శిశువుని, తీసుకొచ్చి, నా కడుపుమీద ఉంచారు చూసిందా? లేదా? అన్నట్టుగా. కళ్ళు తెరచి చూసా. మళ్ళీ మగత కమ్మేసింది.

●●●

మగత నుండి నిద్రలోకి జారుకున్న నాకు తెలివి వచ్చేసరికి పగలు పదిన్నర అయింది. నోరు ఆర్చుకుపోతోంది. పక్కనే ఉన్న ఫ్లాస్కులో చూసా. హాటు వాటరు ఉంది. కొంచెం గ్లాసులో పోసుకు తాగి, అప్పుడు చూసా, మంచం పక్కనే ఉయ్యాల. కష్టంగా ఉన్నా కొంచెం ముందుకి జరిగి, ఉయ్యాలలోకి తొంగి చూసా. బిడ్డని కప్పిన బట్టలు తప్పించా, ఉయ్యాలలో ఉన్నది బాబు. బాబు కనపడగానే పురిటిలో హింస, ఇన్నాళ్ళ మానసిక వేదన మరుపున పడి కొంత స్వాంతన చేకూరింది. బాబు త్రిల్లింగ్‌గా లేడు. అతి పల్చని బటర్ పేపరుతో రక్తనాళాలని, మాంసాన్ని పొట్లాం కట్టినట్టుగా ఉన్నాడు. మొహం మీద, బుగ్గలమీద, శరీరం మీద అతి పల్చని వెంట్రుకలు, ఒరిసిపోయినట్టున్న బాబు మొఖం సంతోషం కలిగించలేదు. బాబు చిన్న కళ్ళు మూతలుపడి, పసితనం అందాలు అందులో దాక్కున్నాయి. బాబుని మెల్లగా మృదువుగా స్పృశించా. రాజేంద్రకి ఉత్తరం రాయాలి, అనుకున్నా.

●●●

అలికిడికి నిద్రచెదరింది. ఉయ్యల చుట్టూ ముగ్గురు నర్సులు, డా.రాజరత్నం, డా.స్నేహలత ఉన్నారు. ఆతృతగా ఉయ్యాలలోకి చూస్తున్నారు.

"ఏమయింది?" అని అడిగా.

"గుడ్. తెలివి వచ్చిందన్నమాట" అంటూ డా.రాజరత్నం జాహ్నవి దగ్గరకి వచ్చి చెక్ అప్ చేసింది.

"బాబుకి ఆక్సిజన్ మాస్క్ అవసరం అయింది పెట్టాం" అంది డా.రాజరత్నం.

ముందుకి జరిగి ఉయ్యాల్లోకి చూసింది. బాబు నీలంగా ఉన్నాడు.

"ప్రిమెచూర్ డెలివరీ. అందులోనూ బాబు బరువు తక్కువ. నో నీడ్ టు వర్రీ" అంది డా.రాజరత్నం.

ఆలోచనలు మళ్ళీ కట్టలు తెంచుకుని ప్రవహిస్తున్నాయి. 'సమస్యలు' మళ్ళీ సమస్యలు. అన్నీ నాకే! బాబుని కన్నప్పుడు ఎంత హింస పడింది.

పురిటి వేదన తలుపుకి రాగానే కడుపు మీదకి చెయ్యివెళ్ళింది. లోతుకి వెళ్ళిపోయి ఏదో శూన్యంగా ఉంది. ఇంత హాస్పటల్, డాక్టర్లు తన పురిటి వేదనని తప్పించలేకపోయారు. నన్ను చూసి నవ్వుకున్నారేమో?

నా ఆలోచనని గమనించిన స్నేహలత దగ్గరకి వచ్చి "డోంట్ వర్రీ" అంది మృదువుగా. చిరునవ్వు నవ్వి సాయంకాలం రోజూ వచ్చే నర్సు క్లీన్ చేసి, పక్క మార్చింది. బట్టలు మార్చుకుని, లైటుగా డైటు తీసుకుని పడుకున్నా. ఉయ్యాల మంచానికి దూరంగా జరపడం గమనించా. ఏవో ఆలోచనలు, ముసురుకురాగా, మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నా.

●●●

మర్నాడు ఉదయం ఏడు గంటలకి తెలివొచ్చింది. దూరంగా ఉయ్యాలవేపు చూసా. నిన్నటి ఆక్సిజన్ సిలెండర్ దాని నుండి ఉయ్యాలలోకి రబ్బరు ట్యూబు, ఏవీలేవు.

బాబు ఆరోగ్యం మెరుగైనట్టుంది. అన్నీ తొలగించారు. అనుకున్నా. మెల్లగా లేచి ఉయ్యాల దగ్గరకి వెళ్ళింది. ఉయ్యాలలో బాబు లేడు. నిన్న సాయంత్రం నల్లటి మబ్బులా, తెల్లటి పొత్తిళ్ళలో ఒదిగిన బాబు కనుమరుగయ్యాడా? ఇన్నాళ్ళ వేదనకి తెరపడిపోయింది. ఆ వేదనకి విలువలేదు. అన్నట్టుగా బాబు 'బైబై' చెప్పాడా?

వెనక్కి మంచం దగ్గరకి వచ్చి, బెల్ మోగించా, నర్సు వచ్చిది. "బాబుకి ఏమయింది?" అని అడిగా. ఏ వార్తవినవలసి వస్తుందో అన్న ఆత్రంతో గొంతు గద్గద స్వరంతో.

"పరిస్థితి మెరుగుపడకపోతే, ఇంక్యుబేటరులోకి మార్చారు బాబుని" అంది నర్సు,

నిట్టూర్చింది. మళ్ళీ ఆశ నిరాశ మధ్య ఘర్షణ "ఏక్ ఫల్ హై హస్నా.. ఏక్ ఫల్ హై రోనా జీవన్ హై ఏక్ మేలా?" అన్న ముఖేష్ గొంతుకలో విషాదం. నిన్నటి నీరసం ఈ రోజు లేదు. రొమ్ము మొనల్లో దురదగా అనిపించి, జాకెట్టుపై నుండి, రొమ్ము మొనల్ని రబ్ చేసింది. జాకెట్టు ముందు భాగం అంతా తడిసిపోయింది. పాలు బైటికి రావడంతో ఆలోచనలు బాబు మీదకి పోయాయి. బాబు గులాబీ రేకుల్లాంటి కనురెప్పలు, సిల్కులా మృదువుగా పెదాలు.. పాలు తాగడం వాడికి ఎప్పుడు అబ్బుతుందో?

మెల్లగా లేచి వెళ్ళి బాల్కనీ తలుపు తెరిచేసరికి చల్లని గాలి మొహాన్ని కొట్టింది. అప్పుడే గదిలోకి వచ్చిన స్నేహలత 'నో జాహ్నవీ, ఓ రెండు రోజులు చల్లగాలికి ఎక్స్‌పోజ్ అవకు' అంటూ వచ్చి తలుపేసింది.

తర్వాత బాబు గురించి కబుర్లు చెప్పి కాసేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయింది.

●●●

చిరునవ్వుని పెదిమలకై అలంకరించుకుని, బాబు జాహ్నవి రొమ్ముని చిన్న చిన్న కాళ్ళతో, పిడికళ్ళతో గుద్దుతున్నాడు. కానీ జాహ్నవి రొమ్ములకి ఆ పిడికిళ్ళు బాధ కలిగిస్తున్నాయి.

రొమ్ములు.. ఆచ్ఛాదన లేని రొమ్ములు. బాబు కనపడలేదు. తపిస్తున్న రొమ్ములు. బాబు ఏడి? ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయాడు. అకస్మాత్తుగా తెలివి వచ్చింది. గదిలో చిన్నగా బెడ్ లైట్ వెలుగుతోంది. పెద్ద లైటు వెయ్యడం ఇష్టంలేక, టేబులు మీద ఉన్న టాకింగ్

బటన్ నొక్కా 'టు తర్టీ ఫైవ్ ఎ.ఎమ్'' అంటూ టైము చెప్పింది వాచి. అప్పుడు గమనించింది. జాకెట్టు అంతా తడిసిపోయి ఉంది. రొమ్ముల్లో నొప్పిగా ఉంది. నిద్రవచ్చే సూచనలు ఎక్కడా కనబడలేదు.

ఆడదానికి సృష్టిలో ఎటాచ్ మెంట్స్ ఎక్కువ. బాబుని కనడంతో తను మళ్ళీ స్వతంత్రురాలిని అవుతుంది అనుకుంది. కానీ కాదు. అనుక్షణం బాబు జ్ఞాపకం వస్తున్నాడు. తన రొమ్ములకి వాడు కావాలి. తన పొట్టమీద ముడతలు వాడు పెట్టిన హింసకు గుర్తులుగా మిగిలిపోయాయి. ఇవేమీ పట్టనట్టు కళ్ళు తెరవని మూడు రోజుల పసికందు మృత్యువుతో పోరాడుతున్నాడు. ఈ సాంకేతిక పరిజ్ఞానం, ఈ పోరాటం, ఇవన్నీ మనిషి మనుగడకు సాయం చెయ్యగలవు కాని, అతి క్రూరమైన మృత్యువు ముందు వెలవెలబోయి, అపహాస్యానికి గురి అయిన సందర్భాలూ, సంఘటనలూ, ఎన్నిలేవు.

బాబు ఇంక్యుబేటర్లో ఏర్పరచిన కృత్రిమ శ్వాసతో ఊగిసలాడుతున్నాడు. ఎవరు గెలుస్తారు? నిర్ణయించవలసింది బాబే. డెలివరీ అయేంత వరకూ సలహాలు ఇచ్చిన, స్నేహలత ఇప్పుడేం మాట్లాడడంలేదు. తన రూముకి రావడం తగ్గించేసింది. ఎంతో బలవంతం చేస్తే ఏమంది?

''ఏం జరుగుతుంది అన్నది చెప్పలేం? బాబు తన రెసిస్టెన్స్ తనే అభివృద్ధి చేసుకోవాలి? బరువు పెరగాలి? హి షుడ్ రెస్పాండ్'' అంది.

ఇన్ని నెలల శారీరిక, మానసిక వేదనని, ఒక్క నిముషంలో బూడిదపాలు చేసి, తనని వేరుచేసి, తన ఊహాప్రపంచం తనకు వదిలి, తన దారి తను చూసుకుంటాడా? బాబు.

కళ్ళనుండి వెచ్చగా కన్నీరు బుగ్గల గుండా జారి తలగడలో ఇమిడిపోయింది.

●●●

బాబు పుట్టిన ఐదోరోజున వచ్చాడు రాజేంద్ర. చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. వస్తూనే ఒక రోజ్ కవరు జేబులోంచి తీసి చూపించాడు. ఆ కవరు అందుకుని అందులో లెటరు, తీసి చదివా.

రాజేంద్ర గైడ్ జాహ్నవిని తన ప్రాజెక్టులో తీసుకోవడానికి ఒప్పుకున్నాడు. సెపరేట్‌గా ఎపాయింట్ మెంటు లెటరు పంపాడు. నిర్ణయం తెలుపమన్నాడు. పెదవుల మీద చిన్నగా నవ్వు వెలిసి మాయమయ్యింది.

''బాబు'' అన్నా.

''ఇద్దరూ వెళ్ళవచ్చు ముందు పాస్ పోర్టు తయారు చెయ్యాలి'' అంటూ పాస్ పోర్టుకి కావలసిన పేపర్లు తీసాడు.

''ఏం దూరంగా పంపేయాలనుకుంటున్నావా?'' అన్నా. రాజేంద్రని చూస్తూ,

క్షణం సేపు నిరుత్తరుడైపోయాడు రాజేంద్ర. ఎందుకలా అన్నానా అనిపించింది. ఎదుటి వారిని బాధ పెట్టడం తనకేవచ్చు. 'సారీ' అన్నా.

అతను చూపించిన ప్రతిచోటా సంతకం చేసా. ఆ కాగితాలన్నీ బొత్తిగా పెట్టి, నాతో ఏవేవో చెబుదామనుకున్నాడు. ఎంతో మాట్లాడదామనుకున్నాడు రాజేంద్ర. అవన్నీ అతని కళ్ళల్లో కనిపిస్తున్నాయి. ఆ కళ్ళల్లో నీరు కూడా కనిపించింది.

●●●

రాజేంద్ర వెళ్ళిపోయిన రెండో రోజు, స్నేహలత గదికి వెళ్ళా.

''ఏమయింది లతా.. ఈ మధ్య నాగదిలోకి రావడం మానేసావేం'' అని అడిగా.

''పని ఎక్కువుగా ఉంది.''

"పని ఎక్కువగా ఉందా? తప్పించుకు తిరుగుతున్నావా?"

"తప్పించుకు తిరగడం ఎందుకు?"

"బాబుని రక్షించలేకపోయినందుకు?"

"బాబుకి ఏమయింది బాగానే ఉన్నాడే"

"నాకు అనుమానం, ఎన్నాళ్ళు అబద్దం చెప్పగలవు!? బావుంటే నా దగ్గరకి తీసుకురాలేదేం."

"బాబు ఇంకా ఇంక్యుబేటర్లో ఉండడం అవసరం ఎంతేనా ఉంది. అందుకు తీసుకురాలేదు."

"నాకు అబద్ధం చెప్తున్నావ్" అంది జాహ్నవి ఆవేశంగా.

"ఇందులో అబద్ధం ఏముంది. నువ్వే చూడు అంటూ కంప్యూటర్ వేపు తిరిగి, స్క్రీన్ మీద ఇన్ ఫో ఇంక్ బేటర్" అని టైప్ చేసింది.

వెంటనే స్క్రీన్ మీద ఇంక్యుబేటరులో పిల్లలు వివరాలు రాసాగాయి మొదటి ఇన్‌ఫర్‌మేషన్ ఎవరివో వివరాలు ఉన్నాయి. రిటర్న్‌కి కొట్టింది. ఈసారి మూడో నెంబరు ఇన్‌ఫర్ మేషన్ వచ్చింది. దానిపైన 'మదర్' జాహ్నవి అని రాసుంది. మొదటి రోజు నుండి ఆ రోజు వరకూ, బిడ్డ తాలుకా వివరాలు రాసున్నాయి.

"నువ్వే చదువు" అంటూ మోనిటర్‌ని జాహ్నవి వేపు తిప్పింది. అంతా చదివా.

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఉంచాలి?" అన్నా నీరసంగా.

"బాబు బరువు పెరిగే వరకూ ఉంచాలి" అంది స్నేహలత.

నీరసంగా టేబులు మీద బుర్ర పెట్టుకుని పడుకున్నా. నేను ఏడుస్తున్నానేమో అనే అనుమానం వచ్చి .. "ప్లీజ్ జాహ్నవీ" అంది స్నేహలత భుజం మీద చెయ్యివేసి తడుతూ.

"నేనేం ఏడవడంలేదు" అని గదిలోంచి విసురుగా బయటికి వచ్చేసా!

●●●

వారం రోజుల్లో వస్తానన్న రాజేంద్ర, నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేసాడు.

"జాహ్నవికి పాస్ పోర్ట్ వచ్చేస్తుంది. మిగతా ఎంక్వైరీలన్నీ తర్వాత చేసుకుంటారట, దానికి అనువుగా నా ఎడ్రసు ఇచ్చాను" అన్నాడు రాజేంద్ర

"నీ అడ్రసా?" అని ఆశ్చర్యపోయా.

"ఏం ఇవ్వకూడదా?" అన్నాడు.

నే మాట్లాడలేదు. మౌనంగా ఊరుకున్నా.

బాబుకి ఎలా ఉంది. అని అడిగాడు. 'తెలీదు' అన్నా విసురుగా, బాబు విషయంలో కలత పడుతున్నానని అనుకున్నాడు రాజేంద్ర.

"ఈ సాంకేతిక జ్ఞానం చాలా అసంపూర్ణం జాహ్నవీ. వీటన్నింటిలోనూ, ఆశ అనేవాడి తప్ప, ఇంకొకటి లేదు. ఏది ఆఖరి శ్వాసో, ఏది జీవిత శ్వాసో తెలియక పోరాడుతున్నాడు. ఎన్నాళ్ళీ కలత? ఎన్నాళ్ళీ అనిశ్చితత. ఈ బుద్బుదం పగిలి, నీరుగా జారిపోతుందా? ఇందులో నీ పాత్ర ఎంత? నువ్వేం చెయ్యగలవు? ఏం చెయ్యలేం? నిమిత్తమాత్రులం. ఈ నిమిత్తమాత్రులం అన్నది మనకి చేతకాక, ఏమీ చెయ్యలేక, కనుక్కున్న పదం కాదు మన చేతుల్లో లేని దాని గురించి, ఆలోచించి, బాధపడేకంటే, మనం చేయగలిగింది చేసి, కాలాన్ని నెట్టుకురావడం ముఖ్యమేమో?

కాలం మనల్ని నెట్టుకుంటూ వెళితే, జీవితం దుర్భరమైపోతుంది. మనం కాలాన్ని నెట్టుకుంటూ వెళ్ళడమే సమాధానం అని నేననుగాని, మనకి కొంత ఊరట కలగవచ్చు'' అన్నాడు రాజేంద్ర.

రాజేంద్ర ఇంత దీర్ఘంగా ఎప్పుడూ మాట్లాడలేదు. అతని ఉద్దేశంలో తను బాబును ఇంక్యుబేటరుకి అప్పగించి, నా దారిన నేను, అమెరికా వెళ్ళిపోతే, బాబు బతికితే, అనాథాశ్రమంలో చేర్పిస్తాడు కాబోలు, బతక్కపోతే మూడుపౌండ్ల మాంసాన్ని చెత్తకుప్పమీద వేస్తారా? అనుకున్నా... ఎంత కాదనుకున్నా పనిమనిషి ప్రభావం వదిలి పోవడంలేదు. పిచ్చి కసిగా ఉంది ఆలోచన.

●●●

రాజేంద్ర వెళ్ళిన పదిరోజుల్లో వెనక్కి వచ్చేసాడు. కానీ బాబు పరిస్థితిలో మార్పులేదని తెలిసి ఏం మాట్లాడకుండా కాసేపు కబుర్లు చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. రాజేంద్ర వెళ్ళిపోయిన కాసేపటికి స్నేహలత వచ్చింది.

''రాజేంద్రతో నువ్వు వెళ్ళడం లేదా?'' అని అడిగింది.

''ఎక్కడికి?''

''మద్రాసు అమెరికన్ కాన్సలేటుకి వెళ్ళి వీసా పేపర్ మీద స్టాంప్ వేయించుకోవాలి అన్నాడు రాజేంద్ర. ఈ విషయం మరి నీతో చెప్పలేదా?''

''లేదు''

''తను చెప్పలేదా? నువ్వు చెప్పనివ్వలేదా?'' స్నేహలత అనుమానం

''.....''

''బాబుకేం అవదు గాని, వెళ్ళిరా జాహ్నవి! అతనికి నువ్వంటే ఎంత అభిమానమో? మొత్తం హాస్పటలు మూడు నెలల ఖర్చులు అతనే భరించాడు. నీ కోసం, నీ మానసిక తృప్తికోసం ఇదంతా చేస్తున్నాడు. తనకేం బాధ్యత ఉందని తనకేం ఒరుగుతుందని? ప్లీజ్ జాహ్నవీ నా మాట విను'' అంది స్నేహలత అనునయంగా.

నర్సింగ్ హోమ్ రూముకయే ఖర్చు విషయం నాకు తెలియకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు రాజేంద్ర. పదివేలు ఎడ్వాన్స్‌గా కట్టాడు. మిగతా ఇరవైవేలూ, విశాఖపట్నం నుండి పంపుతానన్నాడు. విషయాలన్నీ తర్వాత తెలిసాయి. ఎందుకింతలా చేస్తున్నాడు? ఎందుకీ అభిమానం? ఏమిటీ అనుబంధం?

కళ్ళు చెమర్చాయి. కన్నీటి బొట్లు రాలాయి. ''రాజేంద్రకి ఫోను చెయ్యి. సాయంకాలం బస్సులో మద్రాసు వెళతాం'' అన్నా స్నేహలతతో.

నేను ఇంత తొందరగా అంగీకరిస్తానని అనుకోలేదు. స్నేహలత నవ్వుతూ తన రూములోకి వెళ్ళిపోయింది.

●●●

ఇద్దరం మద్రాసు వచ్చి రెండురోజులైంది. చేయవలసిన పనులన్నీ పూర్తిచేసి చివరి రోజున ఇంటర్వ్యూకి, మద్రాసు అమెరికన్ కాన్సలేట్ వరండాలో కూర్చున్నాం.

''నువ్వు హాస్పటల్‌కి డబ్బు ఎందుకు పే చేసావ్? నేను ఏదోలా గడిపేద్దును కదా. అయినా ఆ హాస్పటల అంత కాస్ట్లీగా ఉంటుందనుకోలేదు'' అన్నా.

''ఎవరు చెప్పారు. స్నేహలతా?''

''ఆ''

''తను చేసిన పని గురించి చెప్పలేదా?'' అని అడిగాడు రాజేంద్ర.

"ఏమిటి?"

"నిన్ను తన సిష్టరుగా నీ అప్లికేషన్‌లో సర్టిఫై చేసింది. దాని వల్ల నీ హాస్పటల్‌కి అయిన ఖర్చులో ఫార్టీ పర్సెంట్ తగ్గింది." కాసేపు మౌనంగా ఉన్నా. తర్వాత "మీరంతా మంచి వాళ్ళే! నేనే." అన్నా. ఆమె గొంతు జీరపోయింది. ఇంటర్వ్యూలో అన్ని ప్రశ్నలకీ సమాధానం చెప్పా. నాతోపాటు రాజేంద్ర కూడా ఉన్నాడు. అమెరికా వెళ్ళే వాళ్ళలో బాబు కూడా చేరాడు. ఆశ్చర్యం వేసింది. చిన్నపిల్లవాడిని తీసుకువెళ్ళే ముందు తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలన్నీ చెప్పారు, వీసా వచ్చేసింది. ఆ సాయంత్రమే ఊటీకి వెళ్ళే బస్సు ఎక్కాం.

●●●

తెల్లవారుఝామునే ఊటీ చేరుకున్నాం. తిన్నగా హాస్పటలుకి లిఫ్టు ఎక్కి, రెండో అంతస్తుకి చేరుకున్నాం. అప్పటికి ఏడు గంటలయింది. హాస్పటలు ప్రశాంతంగా ఉంది. గది చేరుకుని, తలుపు తెరిచిన నేను సంతోషం పట్టలేకపోయాను ఎదురుగా తెల్లటి ఇనుప ఉయ్యాల, అందులో పొత్తిళ్ళలో బాబు ప్రశాంతంగా పడుకుని, నా రాకకై, ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఉయ్యాల పక్కగా రాత్రంతా డ్యూటీ చేసిన నర్సు కుర్చీలో కునికి పాట్లు పడుతోంది. అలికిడికి కుర్చీలోంచి లేచింది నర్సు

"ఎప్పుడు తీసుకొచ్చారు?"

"నిన్ననే తీసుకొచ్చాం మేడం" అంది నర్సు వినయంగా.

"ఇప్పుడు ఎలా ఉంది?"

"బావుంది"

ఇద్దరం ఉయ్యాల దగ్గరకి వెళ్ళాం. బ్లాంకెట్ మధ్య బాబు సర్వం మరచి నిద్రిస్తున్నాడు.

మొదట మొహం మీద ఉన్న వెంట్రుకలు ఇప్పుడు లేవు. ఇప్పుడు చర్మం రంగు కొంచెం ముదురుగా మారి, లోపలి రక్తం నాకు బైటకి కనిపించడంలేదు. పిడికిళ్ళు ముడుచుకుని పసితనపు అందంతో ముద్దొస్తున్నాడు బాబు.

"నీ జ్యోసం ఫలించిందే" అన్నా.

రాజేంద్ర కూడా నవ్వుతూ, ఉయ్యాల దగ్గరకి చేరాడు. ఉయ్యాల దగ్గరకి చేరి బాబు పిడికిళ్ళు పట్టుకుని వేళ్ళు విప్పింది. నా స్పర్శకి బాబు ఉలిక్కిపడ్డాడు. కానీ కళ్ళు తెరవలేదు. గులాబీ రేకుల్లాంటి బాబు పిడికిళ్ళు నా వేలిని పట్టుకున్నాయి.

"ఇంక.. అలాగే ఇద్దరూ అమెరికా చేరుకోండి" అన్నాడు రాజేంద్ర నవ్వుతూ.

నే కూడా నవ్వుతూ రాజేంద్రని చూసా.

రాజేంద్ర "ప్రయాణం నాడు వస్తాను." అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాక నర్సు వచ్చి, గది తలుపు వేసి లోపలినుండి గడియపెట్టి

"బాబుకి పాలు ఇవ్వండి" అంది.

నే మంచం మీద కూర్చుని నర్సు బాబుని ఒడిలో పడుకోబెట్టి రొమ్ము మొన బాబు నోట్లో పెట్టింది. బాబులో ఏ విధమైన కదలిక లేదు. నర్సు రొమ్ముని నొక్కుతూ, బాబు దవడలని చిన్నగా నొక్కింది.

బాబు రెండు సార్లు పెదిమలు చప్పరించి ఊరుకున్నాడు.

●●●

రొమ్ముల్లో నొప్పికి అకస్మాత్తుగా తెలివి వచ్చింది. డీలక్స్ బస్సు ఘాట్ మలుపులు తిరుగుతూ ఊటీ వేపు సాగుతోంది. పక్క సీట్లో రాజేంద్ర సీటు వెనక్కి వాలి నిద్రపోతున్నాడు. బస్సులో అందరూ ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నారు. నేను మెల్లగా రొమ్ముని నొక్కాను.

పాలు బైటకి వచ్చాయి. నొప్పి తగ్గింది. జాకెట్టు తడిసిపోయింది. మళ్ళీ నిద్రపోడానికి ప్రయత్నించా. మరి నిద్రపట్టలేదు. బస్సు ఘాట్ మలుపుల్ని అధిగమిస్తూ ముందుకు సాగిపోతూ ఉంటే, నే తలపుల్లో లోతుల్లోకి జారుకున్నా.

రాజేంద్ర చెప్పినట్టయితే మరో పదిరోజుల్లో తను, తన ప్రాజెక్ట్ గైడుకి రిపోర్టు చెయ్యాలి. ఈ లోగా బాబు, తేరుకుంటాడా. లేకపోతే తను బాబుని వదలి వెళ్ళిపోవాలా? కల నిజమైతే బావుండును. బాబుని వదిలివెళ్ళాలంటే, మనస్కరించడంలేదు. బాబు కోసం ఎన్ని కష్టాలకి ఓర్చింది. అలాంటిది బాబుని వదిలి వెళ్ళాలా? బాబు తేరుకోగానే, తను తీసుకొచ్చి అప్పచెప్తానన్నాడు. రాజేంద్ర.

రాజేంద్రలో బాబు పట్లగాని, తనపట్లగాని స్పందన లేదు. బాబుతో తనకి గల బంధాన్ని, అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాడు. పదిరోజుల్లో బాబు తేరుకోకపోతే తను అమెరికా వెళ్ళదు. ఏదో యాంత్రికంగా తను వెళ్ళి తన పని చేసుకుంటే, వెనకాల కొన్నాళ్ళకి రాజేంద్ర సామాను పట్టుకొచ్చినట్టు, బాబుని పట్టుకొస్తాడు కాబోలు. రాజేంద్ర భావుకత, ప్రకృతిని చూసి, స్పదించే మృదుమధురమైన మనస్సు, లౌకిక విషయాల్లో కనపడదేం!? ఫారిన్ ఛాన్సు కోసం పెళ్ళి చేసుకోడానికి వెనుదీయలేదు. తనతో సంబంధం పెట్టుకోడానికి నైతికత అడ్డురాలేదు. అలాగే ఆమె వదిలి వెళ్ళిపోతే బాధపడలేదు?

అలాగని, తనని తన తలరాతకి వదిలెయ్యలేదు. మళ్ళీ ఇప్పుడు తన ఫారిన్ ట్రిప్, బాబు ఆరోగ్యం అడ్డొస్తే, బాబుని ఒదిలెయ్యమని ఖచ్చితమైన సలహా ఇస్తున్నాడు. ''ఇప్పుడు వెళ్ళకపోతే, మళ్ళీ ఆరునెలలవరకూ వెళ్ళలేవు. ఆరునెలల తరువాత పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో? ఏమిటో? ఆలోచించుకో? ఇక్కడ ఉండి, బాబు పరిస్థితి బాగుపడాలని ప్రార్థించడం తప్ప ఇంకేం చెయ్యలేవు. బాబు ఆరోగ్యం మెరుగైన రెండోరోజు బాబు నీ దగ్గర ఉంటాడు. ఆలోచించుకో'' అంటాడు. ఎంత ప్రాక్టికల్‌లో.

రాజేంద్ర చెపుతున్నంతసేపూ అదే నిజం అనిపిస్తోంది. మగవాడి ఆలోచనలకి, ఆచరణకి ఎంత బేధం కనిపిస్తోంది!?

రాజేంద్రకి తొమ్మిది నెలల మోత, పురిటి హింస తెలియవు. అందుకే అంత డిటాచ్డ్‌గా మాట్లాడుతున్నాడు. కానీ అతను చెప్పిందాంట్లో నిజం లేకపోలేదు. ఇక్కడ ఉండి, తను చేసేదేమిటి? బాబు అలా ఇంక్యుబేటర్లో పడి ఉండడం, తను రోజులు వెళ్ళదీస్తుండడం. అంతకు మించి ఏమీ ఆలోచించలేకపోతోంది. 'ఐ' ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయిందో?

బస్సు మెల్లగా వెళుతోంది. పొగమంచుకి రోడ్డు కనబడటంలేదు. తూర్పు తెలతెలవారుతోంది. ఊటీ వచ్చేసింది. రాజేంద్రని నిద్రలేపా.

''నువ్వు నిద్రపోలేదా?'' రాజేంద్ర ప్రశ్న.

''నిద్రరాలేదు''

ఇద్దరం ఊటీలో దిగి, ఆటోలో నర్సింగ్ హోమ్‌కి వెళ్ళాం.

ఆతృతగా నా గదికి వెళ్ళి తలుపు తెరిచా. ఎదురుగా ఉయ్యాలలేదు. పక్క ఛైర్‌లో కునికిపాట్లు పడుతున్న నర్సులేదు, కల నిజం కాదు.

●●●

నన్ను ఊటీలో దిగబెట్టి స్నేహలతతో నా ప్రయాణం విషయం గురించి వివరించి నాకు ప్రయాణానికి మానసికంగా ధైర్యం చెప్పమని చెప్పి, విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయాడు రాజేంద్ర.

రాజేంద్ర వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, తను తిరిగి వంటరిదైపోయింది.

స్నేహలత కలిసిన కాసేపూ ''బాబు పరిస్థితి ఇలాగే ఉంటే, నువ్వు వెళ్ళిపోవడమే మంచిది. మేమంతా లేమా బాబుని చూడటానికి!? '' అంటూ రాజేంద్ర తరపున వకాల్తా పుచ్చుకున్నట్టు, బోధ పరిచేది.

నా ఆలోచనల్లో, బాబు పట్ల, నిరాశా, ఈ అనిశ్చిత పరిస్థితికి విసుగూ కలుగుతున్నాయి. అన్ని బంధాలని అన్ని పరిచయాలని వదిలి మళ్ళీ దూరంగా వెళ్ళిపోవాలి. మొదటి ప్రయాణంలో కొంత మానసిక తృప్తిని పొందింది. మలి ప్రయాణం స్త్రీకి ప్రకృతి ఇచ్చిన హక్కు, మాతృత్వం కోసం చేసింది. కానీ ఇప్పుడు చేసే ప్రయాణంలో మళ్ళీ బంధాన్ని తెంచుకుని ప్రయాణం చేయవలసి వస్తోంది.

ఇంతకు ముందు రెండు ప్రయాణాలూ, తన స్వార్థం కోసం చేసింది. ఆ ప్రయాణాల్లో తన మీద తనకి విశ్వాసం, తన స్వేచ్ఛమీద గర్వం ఉన్నాయి. కానీ ఈ ప్రయాణంలో, పూర్వపు విశ్వాసం లేదు. తన నెవరో బలవంతంగా నెట్టుకు వెళుతున్నట్టు ఉంది. అందుకే వివేకానందుడు అలా చెప్పాడు. నిజమైన స్వేచ్ఛకి సరిహద్దులు ఇరుగ్గా ఉంటాయని.

జీవితం ఎప్పుడూ నిర్దిష్టంగా, హాయిగా లేదు. కొన్ని తను స్వీకరించిన సమస్యలు కొన్ని తనమీద బలంగా రుద్దబడిన సమస్యలు, జీవితాన్ని సమస్యగా తీసుకోడం కన్నా, సమయానుగుణంగా సమస్యల్ని పరిష్కరించుకుంటూ, జీవితంలో ముందుకు సాగడమే మంచిది. ఇక్కడ ఉండీ తను చేసేదేముంది? నిరీక్షణ, నిస్సహాయంగా నిరీక్షణ. ఈ వాతావరణం నుండి వెళ్ళిపోతే ఈ నిరీక్షణని తప్పించుకోగలుగుతుంది. ఉద్యోగం చేసే స్త్రీలు పిల్లల్ని వదిలి వెళ్ళిపోవడం లేదా?

బాబు ఇంక్యుబేటర్లో ఉన్నాడని, సురక్షితంగా ఉన్నాడనడానికి, కంప్యూటరు డేటా నిదర్శనం. ధైర్యం చేకూరడానికి స్నేహలత డేటా ప్రింట్ ఇస్తుందేమో? ఆలోచనలు తెగలేదు. రోజులు దొర్లిపోయాయి.

రాజేంద్ర వారం రోజుల తర్వాత వచ్చేసాడు. వస్తూ వస్తూ ఎయిర్ టికెట్ తెచ్చాడు. ఊటీ నుండి బయలుదేరేముందు ఇంక్యుబేటరులో బాబుని చూసా. ఏవిధమైన ఉద్వేగమూ కలగలేదు. ఇద్దరి మధ్యా అనుబంధం ఏమిటి? మొదట్లో రొమ్ముల్లో పాలు చేసే గోలకి, మనసంతా బాబు చుట్టూ తిరిగేది. కాలం గడిచిన కొద్దీ, రొమ్ముల పీడింపు కూడా తగ్గింది. అన్నీ సమాధానపడ్డం నేర్చుకుంటున్నాయన్నమాట. అన్ని సామాన్లూ తీసుకుని స్టేషన్‌కి వెళ్ళా. నన్ను దిగబెట్టడానికి స్నేహలత స్టేషన్‌కి వచ్చింది.

రైలు బయలుదేరింది. ప్లాట్ ఫారం మీద నిలుచుని స్నేహలత నన్ను చూస్తూ చెయ్యి ఊపుతోంది.

అన్ని పరిచయాలని, వదిలి అన్ని బంధాలని వదిలి ఏదో తపోభూముల్లోకి బయలుదేరుతున్న వ్యక్తిలా, నిశ్చలంగా కూర్చున్నా. కనుల ముందు క్రమంగా ప్లాట్ ఫారం, జనసందోహం, సిగ్నల్ పోస్ట్ దాటిపోయాయి.

స్నేహలతకి సమాధానంగా చెయ్యి ఊపలేదు.

రాజేంద్ర చెయ్యి భుజం మీద పడ్డంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చా.

"నేను బాబుని చూసుకుంటా జాహ్నవీ" అన్నాడు.

నా మౌనం నా ముభావం అతన్ని బాధపెట్టాయి.

"బాబు నాకు మాత్రం పైవాడా!? నే చూసుకుంటా. ఆరోగ్యం కుదురుపడగానే అక్కడకి తీసుకొస్తా" అన్నాడు. అలా అంటున్నప్పుడు అతని గొంతు ఒణికింది. కళ్ళల్లో నీరు, అదే నమ్మకానికి తొలిమెట్టు.

ఒకరి కోసం కన్ను చెమర్చే మనిషి, ఒకరి కోసం తపనపడే స్నేహితుడు, ఒకరికోసం విలవిల్లాడే బాంధవ్యం, అందరూ కావాలనుకునే ఆరాటం. మనిషికి అరుదుగా లభిస్తాయి.

ఒంటరి మనసుకి స్నేహితులు, కుటుంబ సభ్యులు, అనుబంధాలూ కొంత ఊరట. ఇదో జీవనపద్ధతి. ఈ ఎటాచ్‌మెంట్స్ మిస్ అయిపోతున్నా, మిస్ అయిన వన్నీ ఉన్నతంగా కనిపించాయి.

ఎంతగా అభిమానించాడు. ఎంతగా ఆరాధించాడు. అలాంటి స్నేహం అవసరమా? తన పరిధుల్ని దాటి, సాంఘిక నియమాల్ని దాటి స్త్రీని ఆరాధించగల పురుషుడు అవసరం. ఆరాధనలో అభిమానంలో రాజకీయం ఉండదు. నియమంలో, నీతిలో పరిధుల నియంత్రణలో ఉన్న రాజకీయం ఇక్కడ ఉండదు. రాజేంద్ర తనకందించిన చేయూత అదే! ఎందుకో రాజేంద్రని నమ్మబుద్దేస్తోంది.

రాజేంద్ర స్వాంతన చేకూర్చాడు. ఈ స్వాంతన చాలా అవసరం. మనసు తేలికై, కనుకొలకుల్లో నీరు చిలికింది. కిటికీ వైపు తల తిప్పేశాను. కిటికీ నుండి చూసిన నాకు అనంతమైన ప్రకృతి ఒడిలో రైలు ఎత్తులోంచి, పల్లాల్లోకి దిగుతున్న కొండచిలువలా గతి తెలిసిన రైలు బండి గమ్యం వేపు సాగిపోయింది.!!

(సమాప్తం)

Click here to share your comments on this story